

Indtægtsgrænserne angaar, tør jeg maaske først gøre den højtærede Minister — som var stærkt inde paa den formentlige Modsigelse i det radikale Standpunkt, naar der var Tale om Arbejdsløshedskasser og Sygekasser paa den ene Side og Understøttelse af Enker med Børn paa den anden Side — opmærksom paa, at det er jo to ganske forskellige Ting, der er Tale om. Sygekasser og Arbejdsløshedskasser er Forsikringskasser. Jeg har for det ene af disse Lovforslags Vedkommende haft den Ære at være Ordfører for mit Parti, og den højtærede Minister vil ikke kunne nægte, at jeg helt igennem fremhævede, at med Hensyn til Indtægtsgrænserne var det for Arbejdsløshedskassernes Vedkommende ikke selve Grænsen, jeg var imod, men det var det, at Indtægtsgrænser overhovedet stred imod Forsikringskassens Tanke. Imidlertid skal jeg sige, at principielt foretrækker jeg faste Grænser fremfor det frie Skøn saavel med Hensyn til Indtægten som med Hensyn til Bidraget, og at for saa vidt betragter jeg det egentlig nærmest som en Forbedring, hvad der er foregaaet i Landstinget. Men adskilligt af, baade hvad den højtærede Minister sagde, og hvad den ærede Ordfører i Fjor for Forslaget (Brorssen) sagde vedrørende de Mangler og Skavanker, de faste Grænser kan medføre, har jeg ikke kunnet andet end anerkende Berettigelsen af paa flere Punkter, og for saa vidt der ikke derved lægges Sagen Hindringer i Vejen for dens videre Gang gennem Tinget, er jeg for mit Vedkommende ikke utilbøjelig til at undersøge, om man der muligvis kunde komme til et andet Resultat.

Det, der forekommer mig at være den største Skavank ved Landstingets Behandling, er Forholdet til Hjelpekasserne. Det forekommer mig, at jo mere man ser paa dette Lovforslag som en Lov om Understøttelse til Børn af Enker — og jeg har selv været med til meget stærkt at fremhæve dette Synspunkt —, desto mindre Grund kan man finde til, at Enker, der ønsker at holde sig fri for Fattigvæsenet, og som ved Hjælp af denne Lov skal kunne holde sig fri af Fattigvæsenet, skal undrages denne Lov, fordi de ved et enkelt Bidrag fra Hjelpekassen bliver bragt ud af en enkelt, en øjeblikkelig vanskelig Situation. Og det er jo netop Landstingets og den højtærede Indenrigsministers fælles Anskuelse, at det er det, Hjelpekasserne skal bruges til, medens de Radikale jo har en noget anden Anskuelse om Hjelpekasserne. Netop Landstingets principielle

Stilling baade til Hjelpekasserne og til, at denne Lov er en Lov om Understøttelse af Enkers Børn, forekommer mig at gøre denne Bestemmelse om Hjelpekasserne akavet. Jeg maa maaske tilføje, at jeg synes ikke, det er klogt af Landstinget — men det er jo en Ting, man ikke let kan rejse Konflikt med det om —, at den Bestemmelse er gaaet ud, at Bidrag kunde ydes ogsaa to Aar efter, at Enken havde giftet sig. Det var et Middel til at forhindre de for Børnene altid og i enhver Henseende meget uheldige løse Forbindelser og til at faa adskillige af dem erstattet med ordentlige Ægteskaber. Men som sagt, det er jo ikke ret vel muligt at rejse en Strid om det, naar Landstinget ikke vil have det.

At Statsbidraget efter Landstingets Afgørelse skal blive Halvdelen af Bidraget, er jo i nær Overensstemmelse med, hvad vor Gruppe i Udvalget og ogsaa her i Salen gjorde sig til Talsmand for i Fjor, og det kan vi altsaa acceptere med Glæde. Saa er hele Paragraffen om det særlige københavnske Udvalg gaaet ud oppe i Landstinget. Det vil vække Sorg og Beklagelse i forskellige af de i København virkende Børneforsorgsinstitutioner, jeg maa sige ogsaa i den Institution, jeg har den Ære at være Næstformand for, „Komiteen til Modarbejdelse af Børnedødeligheden“. Men hele dette Spørgsmaal vil jo lettere komme til Behandling, naar vi kommer til de to Lovforslag om Alimentationsbidrag til Børn udenfor Ægteskab og om Hustruers og Ægtebørns Retsstilling. Og der er ikke noget særligt at sige til, at det ikke just fremkommer nu under denne Sag. Med andre Ord, vor Gruppes Stilling til de i Landstinget indførte Ændringer er særdeles blandet. Vi finder, at der er Forbedringer i nogle af dem, der er andre Ting, vi principielt er enige i, men som vi kunde foretrække at se anderledes udtrykt, der er noget, vi ser paa med stor Sindsro, og andet, vi ser paa med Betænelighed. Men alt i alt er jeg ganske enig med de tidligere Talere i, at det drejer sig om at faa dette Lovforslag gennemført i Aar, det er ikke Folketingets Skyld, at det ikke er kommet tidligere, men Folketinget maa nu, saaledes som Landstinget har behandlet Sagen, se sit Ansvar lige i Øjnene, Folketinget kan ikke bidrage til, at dette Lovforslag bliver yderligere forsinket; ved hver Ændring, der bliver foreslaaet, maa det følgelig tages under Overvejelse, om den hindrer Sagens Gennemførelse i Aar eller ikke, og for hver enkelt Ændring, der vil